

Inczédy Tamás

SUNYI CSODÁK

2017-12-10 | NOVELLA

– Csoda készül itt ma este – mondta Suny polgármestere a jegyzőnek.

A kultúrház ajtajában álltak, hogy a falugyűlésre szállingózókat köszöntsék. A jegyző hallgatott egy darabig, próbálta kitalálni, miféle csodáról beszél a polgármester, ez a megrögzött ateista.

Ő maga a jegyzőség mellett futballbíró is volt, sokan mindkét terület kivételes szakemberének tartották, mások viszont született pancsernek. Tudta ő is, hogy tekintélye ingatag lábakon áll, egy hete sem volt, hogy a falu focicsapata kikapott a szomszéd településtől, Bödörzsugytól, egyesek szerint épp az ő játékvezetői hibája miatt.

A jegyző évek óta, ha tehetné, kerülte az egyenes beszédet. Ezúttal nem volt vesztenivalója, és valamit kellett mondania.

– Meglátod, polgármester úr, nem lesz itt semmi különös. Ez lefutott meccs.

A falugyűlés kimenetele csakugyan nem volt kétséges. Mindenki egyetértett: a lerakót elutasítják.

– Pont ezt mondom – válaszolt a polgármester –, ha ezek egyetértenek valamiben, az önmagában is csoda.

bűzraktár

A polgármester rövid bevezetővel készült, de azt is alig tudta végigmondani, mert a falubeliek minduntalan felugráltak és bekiabáltak. Hogy nem hagyjuk ezt a szent helyet, ahol szüleink és a nagyszüleink, meg hogy ha ebbe belemegyünk, a falu örökre bűzraktárrá változik, és hogy csak a testünkön keresztül, sőt még mit nem, azon keresztül sem, hogy nem engedhetjük, mert akkor mi leszünk Bűzfalva meg az ország seggluka, sőt a kontinensé, majd meglátjátok, a környéken mindenki Szagfejeknek meg Bűdösöknek hív bennünket – hova lesz akkor a sunyi büszkeség?!

A polgármester leszögezte, hogy ő tiszteli a falu akaratát, de mielőtt szavazásra bocsájtaná az ügyet, a forma kedvéért meg kell adnia a szót a lerakót építő cég képviselőjének.

Hirtelen elcsendesedtek, és kíváncsian keresték tekintetükkel, kivel is gyűlik meg a bajuk. A cingár kis alakot legtöbbször eddig észre sem vették. Míg a pódiumhoz ért, mérgesen, feszülten figyelték.

Aztán fülelniük kellett, olyan halkán beszélt az az ember. Nevetséges volt, ahogy a makacsul orra hegyére csúszó szemüvegét középső ujjával igazgatta.

Elmondta, hogy a falu mennyit nyer a lerakóval, s hogy ez azt jelenti, minden egyes falubéli pénzt kap, ha megszavazzák a telep létesítését.

– És mennyi pénzt? – kiabált be Suny legidősebb bekiabálója, de olyan hangsúllyal, mint aki egy jó viccet készül felvezetni, és alig várja, hogy lecsaphassa a poént, amit aztán évekig megemlegetnek Suny kocsmájában.

A cingár kis figura lapozgatott a kezében tartott paksamétában, kikereste az oldalt, amelyen az összeg szerepelt. Ismét feltolta orrnnyergén a szemüveget, és szenvtelenül mondta a számot.

Mintha egy mesebeli varázsló kővé változtatta volna az összegyűlteket, mozdulatlanul ültek, síri csendben, elkerekedett szemmel. A polgármester és a jegyző összenézett.

– Nem szavazzuk meg! – harsant valaki. A falu legifjabb harsogója volt, és úgy pattant fel székéről, hogy az felborult.

Az ifjú várta, hogy mások is követik példáját, s legalább verbálisan meglincselik ezt a nyamvadt városi gilisztát – de a falubeliek ehelyett órá néztek mérgesen, társai meg nagyokat hallgattak, a szokásos hóbörgés helyett szótlanul meredtek a padlóra. Végül is az öregasszonyok lepisszegték. Felállította székét, és leült.

sok kellemetlenséggel jár

A vékony kis ember elmondta, hogy ő, illetve a cég, amelyet képvisel természetesen teljes mértékben megérti, ha a falu nem járul hozzá egy ilyen típusú és

valóban sok kellemetlenséggel járó lerakóhoz. Valaki megkérdezte, hogy akkor mihez kezd a cég. Abban az esetben, felelte, neki az a dolga, és itt megint belenézett a papírkötegébe, nos tehát neki akkor az a dolga, hogy próbát tegyen a szomszédos Bödörzsugy nevű településen.

Rögtön hozzátette, hogy az uralkodó széljárás és a távolság figyelembevételével viszont egyértelműen megállapítható, hogy ebben az esetben Suny nem jogosult semmiféle kompenzációra. A hallgatóságon hidegrázós moraj futott végig.

A kis ember még számtalan mérési adatot ismertetett, felolvasta a várható környezeti hatásokkal kapcsolatos kutatás eredményét, a várható szag kiugró mértékéről is

beszámolt, de a falubeliek nem nagyon figyeltek. Mindenki számolt. Osztottak-szoroztak, s mire az ember mondókája végére ért, a hallgatóság többsége képzeletben már elköltötte a pénzt.

Szavazáskor Suny lakossága egyetértett. A cég képviselőjét nagy udvariaskodás közepette kísérték a kocsijához, egy héttel később pedig, az ünnepélyes alapkövetéltelkor már úgy köszöntötték, mint rég nem látott rokont vagy jó ismerőst.

Az eseményen ott volt az egész falu. Mintha lakodalomra jöttek volna össze a sunyiak – kiöltözve, vidáman. Az ünnepség végén az eredeti megállapodás szerint mindenki rendben megkapta a pénzét.

Nagy csujjogatas közepette a cingár kis embert a vállukon akarták a kocsmába vinni, de ő udvariasan kitért, mondván mielőbb vissza kell érnie a városba, mert a felesége gyengélkedik. Elengedték, de aznap este még jó néhányat ittak az egészségére, sőt a felesége egészségére is.

átvágta a szalagot

A következő hónapokban ki ezt, ki azt kezdett a pénzével, a legtöbbjüknek el is fogyott, mire elkészült a lerakó. Az átadóünnepségre a faluból csak a polgármester és a jegyző ment el. A cingár ember átvágta a szalagot. A tényleges üzemkezdést, vagyis az első fuvart másnap hajnalra várták.

Suny aznap borzalmas bűzre ébredt, és azóta is átkozódnak. Van, aki magát átkozza, van, aki a polgármestert vagy a jegyzőt. Van, aki a cingár embert a feleségével. Összességében mégis elmondható, hogy átkozódás ügyében nagy az egyetértés, mert legfőképp azokat átkozzák el, akik a fejpénzből elköltöztek Sunyról.

kép | Eugene Ivanov, shutterstock.com